

полето на сражението цѣлий гвардейски корпусъ. Своята бодрость Царьтъ желаше да прѣдаде на войскитѣ говорѣйки на офицеритѣ отъ различнитѣ части, проходящи прѣзь Бѣла: „Знаете ли за неуспѣхитѣ? Не падайте въ униние, Богъ е милостивъ. Азъ повикахъ гвардията“.

Също такива ободряющи рѣчи държа къмъ свитата си; на едно отъ приближенитѣ къмъ него лица Той каза: „два пѣти на Менъ сж стрѣляли и Азъ останахъ живъ; види се, че Съмъ нуженъ още“.

Неуспѣхитѣ подъ Плѣвенъ и понесенитѣ тамъ жертви подчъртаха нуждата отъ нови подкрѣпления. Настѣпателнитѣ боеви движения, изискваха напора на грамадни маси. Затова въ послѣдното съвѣщание, държано въ Бѣла подъ прѣдседателството на Царя, рѣшено е било да се повика не само гвардията, а и други войскови части отъ Полша и другадѣ; исканото подкрѣпление възлизаше по численостъ на 180 хиляди души.

Положението на Императорската главна квартира не бѣше особно безопасно, а напротивъ, твърдѣло се за възможността да се повтори историята на Седанъ.

Слѣдъ послѣднитѣ взети мѣропріятия като резултатъ на съвѣщанието, Царьтъ се поуспокои.

Бѣленското население, което се радваше на Царя, търсеше случай за присѣтствието му въ тѣхната срѣда; единъ такъвъ характеристиченъ случай е слѣдния: На 22 юлий слѣдъ обѣдъ, доложено било Царю, че една депутация отъ двама свещеници и селския учител очаквала, за да го покани да присѣтствува на селското хоро. Бѣленчени празнуваха нѣкакъвъ тържественъ день и се осмѣлиха да се надѣятъ, че